

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptura, Et Vera Catholica
Doctrina, Atque Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevæ, 1613

Vtrum infirmi fidere debeant suffragiis Ecclesiæ, quæ facit pro iis post
verum ex hac vita discessum

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Meldensi & Aquisgranensi, quorum Canones introducuntur xxxvij. q. 1. & ij. definiunt, Raptum esse, ubi quis puellam eo animo ducit, ut eam in uxorem habeat, sine consensu Patris, licet Puella consentiat. Voluntque talem raptum nemini posse ignosci, nisi puella restituatur. Hoc requirunt isti Canones: Nihilominus tamen audent Aduersarij affirmare, quod aduersentur. Interim agnoscant, veteri Testamento, hoc est, æterno verbo Dei consentaneum esse, quod in Libro ordinatur. De Canonibus quidem multum deblaterant, at ne vnum quidem, quem adducant, habent. Omnia enim eorum, nihil aliud sunt quàm calumniæ præstigiæque, quibus lumini veritatis tenebras offundere conantur.

Septima pars est, contra formam coniungendi & benedicendi Matrimonium, cum in ea ne verbum quidem insit, quin sit ex S. scriptura desumptum. Tantummodo sic instituta est, ut omnia in ea, & ab hominibus plenius intelligantur, & animis eorum melius imprimantur: quo & fidei ædificationem apud illos prouehere possint, & ipsi non solum ibi spectatores, & auditores, tanquam magicæ cuiusdam & idololatriæ musitationis ac significationis agant, Unde non modò non ædificentur, verum etiam grauissimè offendantur: partim quod in non intellecta, neque credita Sacerdotis recitatione, & signatione fiduciam ponunt, sine vera fide in Christum, & ad manifestam eius ignominiam: partim quod magis impios ibi iocos & ludos exercent, sicut apud Aduersarios frequenter fieri solet. Quem abusum hætenus non ita taxarunt quemadmodum Christianam benedicendi matrimonia formam, ad normam indubitati, & infallibilis verbi Dei institutam, sine omni pudore infectantur & oppugnant.

Vicesima octaua Accusatio.

De visitatione Infirmorum, & extrema Vnctione.

Vtrum extrema vnctio sit necessaria.

Vtrum egroti non sint docendi, ut omnem fiduciam suam plenè ac firmiter in Christo collocent.

Vtrum infirmi fidere debeant suffragiis Ecclesie, quæ facit pro iis post verum ex hac vita discessum.

CAP. CXVII.

stiani.

RAESENS Accusatio tres habet partes. Prima est de Vnctione, quam liber prorsus eliminat, Adducunt auctoritates, Marc. 6. & Iac. 5. Chrysoctomi, Theophylacti, Hieronymi, Augustini, Innocentij, Eusebij, Sulpitij, Gregorij, Bedæ, & vniuersi orbis Christi-

Quantum

Quantum ad auctoritates Marci & Iacobi, vsumque vnctionis pertinet, & vtrum ea sacramentis annumeranda sit, supra dictum est in Articulo de Sacramentis in genere.

Quoad auctoritatem Chrylostomi, videatur adductus locus, libro 3. de Sacerdotio, cap. 6. & in eo nihil aliud inuenietur, quàm D. Chrylostomum, quando probare vult, Sacerdotes habere potestatem precibus suis hominibus succurrendi, nec non post Baptismum peccata remittendi, citare dictum Iacobi, eo loco, *infirmatur quis inter vos? accersat Presbyteros vsque ad ea verba, & si in peccatis fuerit, remittentur illi.* Verùm quod Presbyteri debeant, infirmos vngere oleo, & quid vnctio sit, ne verbo quidem meminit, sed tantummodò hunc locum adducit, ad probandum, quod Sacerdotes possint nobis precibus suis subuenire, & non solum nos regenerare, verum etiam peccata remittere. Inspiciat eius verba qui volet.

Theophylactus magis contra, quam pro Aduersariis facit. Vnctionem enim de qua Iacobus scribit, assimilat illi, quæ commemoratur apud Marcum, & vtranque eiusdem esse generis agnoscit. Iam constat vnctionem olei, cuius meminit Marcus, miraculum fuisse, cuius edendi potestatem, tunc temporis dedit Dominus discipulis suis, ac deinceps quibusdam aliis, sicut Eusebius, quem citarunt Aduersarij, de discipulis Antonij narrat, & Sulpitius de S. Martino. At verò non omnibus mandauit, vt talia miracula edant, neque vnctionem in publicum Ecclesiæ Sacramentum ordinauit.

Hieronymum quoque allegant. Loca autem in quibus de vnctione Sanctus iste Pater loquatur, tacent. Quod si aliqua nobis producerint, in quibus de vnctione Infirmorum loquatur, eamque pro Sacramento vsurpandam dicat, tunc eis à nobis respondebitur.

Librum Augustini quem citant, nouerunt non esse eius. Apud Innocentium Papam nihil aliud inuenitur, quàm licere infirmos vngere iuxta dictum Iacobi: non quod sit Sacramentum, cuius vsus sit necessarius: nec quicquam aliud ex auctoritatibus Gregorij & Bedæ colligitur.

Porro quod audent scribere, vnctionem esse vniuersalem traditionem, hætenus toto orbe Christiano vsitatam, id falsum esse apertè euincitur: primùm ex eo quod Dionysius, qui tamen narrat, quomodo suis temporibus, & in sua Ecclesia soliti fuerint, super cadauera mortuorum, oleum effundere, aliòsque quamplurimos Sacræ vnctionis vsus enumerat, Vnctionis Infirmorum ne verbo quidem meminit.

Deinde etiam ex hoc quod nobilitate generis, & eruditione clarissimus, Dominus Damianus Goes, Portugallensis, ex ore cuiusdam Episcopi, & Legati ex Æthiopia, nomine Zegarab, conceptum descripsit, ac per impressionem euulgauit, quod Christiani in Æthiopia, sub magno Æthiopum Imperatore, precioso Iohanne, Chrisma

siue oleum Infirmorum, neque pro Sacramento, neque in usu habeant. Patet igitur Aduersarios dum scribunt vñtionem esse vniuersalem traditionem, toto orbe Christiano vsitatam, manifestum mendacium commisisse.

Quam verò ob causam vñtio ista fuerit in libro Reformationis prætermissa, etiamsi in multis Ecclesiis, antiquissima ceremonia sit, indicatum est supra, in articulo de Sacramentis in genere.

Altera pars est, quod Liber docent Pastores infirmos certos & securos reddere, quò tutò & certissimè credant, omnia sua peccata, ab eis in Christum translata, à Christo verò prorsus ablata, & in nihilum reducta.

Contra hoc adducunt primo duo adulterina scripta, nempe Exhortationem ad pœnitentiam, quæ falsò D. Ambrosio adscribitur, & Commentarios in Psalmos D. Hieronymo perperam tributos. Et ex primò citant, Ambrosium non ausum fuisse affirmare, quod is qui in articulo mortis iaceat, & tunc velit pœnitere, securè hinc discedat. Ex altero, quicumque sanctus moritur, non vadit ad Dominum securus, Martyr autem securus vadit ad Dominum.

Hoc loco rursus nota Christiane Lector, quo nostros Aduersarios Christianæ Reformationis odium rapiat, vt tam horrendas blasphemias non vereantur, eructare, idque ex tam falsò confictis Libris. An non docendi sunt infirmi, vt omnem fiduciam ac spem suam in Christo collocent, & firmissimè credant, quòd is pro peccatis suis propitiatio sit, & satisfecerit? In quonam alio spem firmam habere debent? An non infirmi, quibus largitur Dominus, peccatorum suorum pœnitentiam ac fidem, in se habent vitam æternam? Vel nunquid verum non est in illis verbù Domini, *qui credit in me habet vitam æternam?* Quod si vel maximè verum esset, Purgatorium esse in quo velit Dominus, suos post hanc vitam, pleniorè pœnitentiam agere, & pro peccatis suis satisfacere, num idcirco admittendum est, vt ægroti sine certa fiducia, ac spe in Christum, vt qui peccata ipsorum abstulerit, ex hac vita discedant? Hinc profectò necessariò sequeretur, Purgatorium ea iamprimum peccata abolere, quæ sanguis Christi non potuerit abluere, esseque non modo de bitarum pœnarum, verum etiam culpæ ac reatus per solutionem: quod ne ipsi quidem Purgatorij assertores dicere audent.

Ecce qualis hæc sit contumelia Domini nostri Iesu Christi, & passionis eius, qua non dubitant Aduersarij, taxare librum Reformationis, iubentem infirmos, de plena perfectaque peccatorum suorum remissione, certos & securos reddere, citantque talia scripta, quæ docent, neminem omninò, solis Martyribus exceptis, securum de gratia Dei, & æterna salute ex hac vita emigrare. An non longè verius est, Patrem omnium nostrum, qui in ipsum credimus, iniquitatem in dilectum filium suum, Redemptorem nostrum
translu-

transtulisse, eum pro illis omnibus satisfecisse, eaque peccatis abstulisse ab omnibus, qui fiduciam suam firmissimè in eum collocant? Quàm longè aliter, magisque Christianè, D. Cyprianus hac de re scripsit, qui in Tractatu contra Demetrianum audet omnes Gentiles securos reddere, quod gratiam & misericordiam Dei, per Christum inuenturi sint, si modò eam quærant, & continuò ad immortalitatem transituri, si eam sub ipso licet exitu petant. Vide hoc dictum supra in articulo, de memoria defunctorum.

Secundò adducunt pro ista abominatione sua, qua dicunt, Infirmos non debere de plena misericordia Dei, per Christum Dominum certos ac securos reddi. Antiqua Concilia quæ ordinarunt, vt licet pœnitentibus, (hoc est, qui publicam pœnitentiam agebant) imminente morte, reconciliatio & absolutio (pœnitentia licet nondum impleta) non debuerit negari. Hoc tamen factum esse conditionibus & pactis, vt si ab infirmitate conualescerent, pœnitentiam implerent, & absolutionem ab Episcopo acciperent.

At qui hæc de pœnitentibus ordinatio adimit illi, qui imminente morte à peccatis suis, in Christo absoluntur, debeant etiam de plena gratia, & misericordia Dei, in Christo certi ac securi reddi? Equidem iniuncta pœnitentia non est satisfactio pro peccatis, quod Aduersarij ipsi supra in Articulo de Satisfactione confessi sunt, sed externa tantum humiliatio, in eum finem instituta, vt vehementior in peccatore, de peccatis suis pœnitentia, & dolor excitetur, ac mortificatio peccati prouehatur, ad cæterorum in Ecclesia Christi ædificationem. Quamobrem licet antiqui, à pœnitentibus impletionem iniunctæ pœnitentię requisierunt, etiam post absolutionem, imminente morte illis communicatam, nihilominus tamen infirmos, quos ante impletam pœnitentiam absoluebant, de absoluta misericordia Dei, vitæque æterna certos & securos reddebant, si quando eos Dominus, nondum impleta pœnitentia, ex hac vita euocaturus erat. Quicumque enim in Christo liber à peccatis pronunciat, & absoluitur, is quàm maximè fieri potest, certus ac securus reddi debet, vt nihil dubitet peccata sua, iuxta ipsius Domini verbum, sibi certissimè ac plenissimè condonari, quando Ecclesia ei ignoscit, quòdque in cœlo certissimè solutus sit, quando soluitur in terris. Hoc ipsum fatentur Aduersarij, in aliis locis. Verùm vt omnia piè ac Christianè, in Libro Reformationis posita, calumniis suis infectentur, non erubescunt, si & sibi ipsis, & Christo Domino, & omnibus sanis doctoribus contradicant.

Tertia pars huius accusationis est de eo quod Liber Reformationis, non facit infirmos fidere Orationibus & Oblationibus, quas Ecclesia post mortem eorum, pro illis offert. Dicunt ex ista infirmorum certificatione Auctores Libri, hoc dictum & insinuatum voluisse, Oratione pro defunctis nihil omninò opus esse, eosque qui in supremi Spiritus exhalatione crederent tantum;

sed tempus vitę suę absque timore Dei peregerint: pœnitentiã autem ante mortis exitum, nullam egerint, non debere sibi de futura post mortem vita, metuere; sed euolare statim ab ore ad cœlum.

Responsio.

Liber docet infirmos, per veram pœnitentiã suorum peccatorum, misericordiam apud Deum, per Christum quærere, orare, ac sperare, omnemque fiduciã suã, penitus in Christo collocare, & de hoc ipsius verbo nihil omninò ambigere. *Amē, Amen dico vobis qui Sermones meos audit, & credit in eum qui misit me, is habet vitam aternam, nec venit in iudicium, sed de morte in vitam transiit,* licet omnibus diebus vitę suę latro, vel sacrilegus, vel Sacramentorum venditor fuisset.

Verum quomodo antiqui, quos aduersarij citant, pro defunctis orauerint, & ad quid Oratio, pro defunctis conducatur, supra declaratum est, in articulo de memoria Christianorum Laicorum iam defunctorum. Quam vide, & solidam inuenies doctrinã, de omnibus quę aduersarij hoc loco adducunt.

Vicesima nona Accusatio.

De communibus Ecclesię Exercitiis, nempe Psallendi, orandi, legendi, &c. & septem horis Canonicis.

CAP. CXVIII.

Hęc Accusatio duas habet partes, quarum prima est, contra id quod liber ordinat, in articulo de ritibus Ecclesiasticis, vt in ciuitatibus, diebus profestis, duo in singulos dies conuentus populi habeantur, cum lectionibus, orationibus, & Psalmis, quantum populus & ministri ferunt.

Item contra id quod in Libro ordinatum est, in Articulo de Scholis puerilibus, vt Ludimagister vna cum Scholasticis, conciones in Ecclesia iuuet, tam festis, quam profestis diebus, pro cuiusque loci conditione.

Quòdque iuuenes tempore brumali non debeant, æquo longius in templis detineri, ne valetudo eorum frigore oblædatur. Item, ne ita cantionibus occupentur, vt id studia eorum remoretur. Pertinere etiam ad grauitatem & religionem Sacrarum actionum in templis augendam & tuendam, ne cantiones nimium variæ, nec prolixiores habeantur. Item contra id, quod in Articulo de Reformandis Collegiis Canonicis constitutum est, vt in Capitulo summi Collegij Colonienfis, & aliis, lectiones & cantiones in templo sic comperentur, & moderentur, vt quę lecta vel cantata fuerint, omnia depromantur ex diuinis literis, aut non sint illis dissentanea, & ad hoc negocium pij doctique concionatores instituuntur.

Hęc sunt Christiane Lector, quę aduersarij reprehendunt: at quo Spiritu, tu ipse iudicato. Verum non solum ordinationes Sacris literis